

Strălucești pe Cerul sufletului meu

Gabriel Stănciulescu

Strălucești pe Cerul sufletului meu

Ne revedeam adesea întâmplător,
Te priveam cu o poftă visătoare,
Nu ți se clintea un fir de păr, ușor,
Și te simțeam distantă, sfidătoare.

Uneori aveai fața luminoasă,
Ochii revărsau scânteii, dar tu nu știi
Că trepidam văzând că nu îți pasă,
Și sufeream cum suferă toți triștii.

Târziu mi-ai petrecut ușor privirea,
Și am resimțit fiorul pus pe foc,
Tu te-ai oprit și s-a stârnit uimirea,
Îmi era teamă că totul e un joc.

Ne-am ancorat cu rostul în iubire,
Urcăm în doi și pașii îi prețuim,
Urcăm atent cu dor de împlinire,
Și nemurirea adesea ne-o dorim.

Zori de viață ne-au fost ades jurate,
Fiecare clipă ne este jubileu,
Mi-ai dăruit săruturi, confiscate,
Ce lucesc pe Cerul sufletului meu.

Autor: Gabriel Stănciulescu